

Carta oberta a Jordi Hereu

Del paper institucional en la crisi urbana, i dels okupes com a boc expiatori

Sr Jordi Hereu:

Les que encara intentem viure a Barcelona, experimentem en la nostra pell i quotidianament la *crisi de la ciutat*. Una crisi que és suma de moltes. Crisi d'habitabilitat, deguda al sangrant preu de l'habitatge. Crisi del vincle social, per la privatització mercantil i/o seguritària de l'espai públic. Crisi de la pluralitat democràtica, deguda a l'anorreament de tota societat civil autònoma. Vostè sabrà, esperem, si les conseqüències d'aquestes crisis seran sostenibles no ja per a les persones que les patim, que li assegurem per avançat que no, sinó per al propi model que vostè representa. Vostè sabrà a qui o a què li aplanarà el camí.

De moment, tira pilotes fora, i si el 2006 fou declarat *l'any de l'incivic* per aquell alcalde que era capaç de montar "raves" brasileres enmig de la via pública, per a vergonya de tots, el 2007 sembla haver-se declarat *l'any de l'okupa* per un consistori finançat –en un 30%?- per l'activitat constructora i immobiliària.

En tot cas, Barcelona ja és més acollidora pels negocis i els turistes que pels seus propis habitants. El malestar quotidià creix, però ja fa temps que la resposta institucional és, cada vegada més, recórrer a la distorsió mediàtica i la via punitiva. I Senyor Hereu, culpabilitzar a l'*okupa ferotge* de tots els mals de la ciutat, a part de ser una falsedat tan evident que fa vergonya desmentir-la, pot provocar el mateix efecte que quan el vell Dictador titllava de comunista a tota oposició al seu règim.

Però algunes persones, col·lectius i entitats, ens neguem a acceptar aquesta pràctica del boc expiatori, que busca desviar la atenció dels veritables problemes que patim a la ciutat, i amagar qui en són els seus responsables reals:

1) A Barcelona, el dret a l'habitatge és un miratge. Cada any, el preu dels pisos augmenta quatre vegades més que el poder adquisitiu. La mitjana del preu de lloguer és de 887 euros mensuals, mentre el salari mínim no arriba a 600 i el 57% de la població en cobra 1.000 o menys. Hi ha 80.000 habitatges abandonats, però en els últims anys 200.000 persones han hagut d'abandonar la ciutat. Les entitats bancàries augmenten en un 100% els seus beneficis anuals gràcies a les hipoteques i als negocis immobiliaris, mentre la població destina més de la meitat del salari a sufragar una necessitat bàsica com és la casa. Mentres els desnonaments i el relloguer dibuixen una realitat habitacional pròpia de la postguerra, s'expulsen veïns dels barris perquè s'hi facin pisos de luxe, apartaments per a turistes, oficines o grans centres comercials.

Mentrestant, Senyor Hereu, l'Ajuntament, amb els diners de tothom, es dedica a finançar grans infraestructures i plans urbanístics innecessaris i contraproductius, i a sobre ho celebra -conjuntament amb La Caixa i La Vanguardia, sembla el triumvirat metropolità - amb trobades internacionals d'especuladors. A més, condemna aquelles persones que, per necessitat o com a forma de lluita social, fan

efectiu el dret a l'habitatge per la via directa. Així com menysté, minoritza i desestima les recents movilitzacions per un habitatge digne, creixents a l'últim any i protagonitzades per un espectre ampli i plural de la població.

2) A Barcelona necessitem espais de sociabilitat i de creació cultural alternativa en un context cada vegada més restrictiu de l'espai públic. Nombroses associacions educatives, veïnals, culturals, polítiques, o esportives estan tancant portes pels preus actuals dels locals. En aquest context, els centres socials okupats són a molts barris part de la xarxa que fa possible la existència d'una societat civil independent dels partits polítics i del mercat, que fa possible (altres maneres de) viure la ciutat. Són punts importants de creació política, social i cultural, i no 250 anti-sistema. Desenes de milers de persones han utilitzat els centres socials i han participat en mobilitzacions i actes organitzats des d'ells. Si vostès prioritzen un ús exclusivament mercantil del carrer, si el tanquen amb un blindatge securitari, si no hi ha espais per a desenvolupar una vida social autònoma, a saber per on li sortiran les fugues, Senyor Hereu. Imaginem que no li agradaria que es produïssin *a la francesa*.

3) A Barcelona, les okupacions són una resposta lògica al latifundisme urbà. Esdevenen reapropriacions d'edificis abandonats des de fa anys per grans propietaris, empreses i administracions. Per contra, el seu Ajuntament, dòcil als muntatges mediàtics dictats pels neoconservadors locals (cas Veiret, per exemple), i totalment servil als terratinents metropolitans, s'entesta a contraposar a aquell qui okupa amb el petit propietari o l'hipotecat, quan la diferència real és entre qui utilitza els espais per viure i qui els utilitza per a fer negoci. L'okupació ataca l'ús antisocial de l'habitatge, i no a l'hipotecat que va a comprar el pa. Potser pretén reformar les lleis per a fer fora okupes (desallotjament-exprés) i de pas desnonar hipoteques impagades? Sr Hereu, deixi's de declaracions populistes i caceres de bruixes. No ens enganyem: sabem que l'Administració mai exercirà una política redistributiva pel que fa la riquesa immobiliària, i per tant l'okupació d'espais continuarà sent una pràctica totalment legítima.

Ens acomiadem no sense fer-li saber que ens estranyaria molt una resposta seva. En tot cas, el que ens interessa de debò és una resposta social.

Des dels barris de Barcelona, març del 2007